

skal i Udvalg, at det maa lykkes at naa til Enighed. Men jeg maa paa Forhaand bestemt hævde, at skal Enighed kunne naas, maa der træffes en neutral Afgørelse og ikke en saadan, som kan give Anledning til, at der opstaar Strid, skønt man i Virkeligheden har indrettet Lovforslaget saaledes, at Arbejderne kan siges at være beskyttet mod Udbygning.

Carl F. Madsen: Den højtærede Minister udtalte, at man ikke kunde forhandle om tariffmæssig Betaling. Det beklager jeg. Hvis vi ikke kan komme til at tale om, hvad den tariffmæssige Betaling skal være, frygter jeg for, at vi ikke kan blive enige. Jeg synes dog, at man fra alle Sider maa kunne anlægge den Betragtning: naar Arbejderen kun har en eneste Vare at sælge, nemlig sin Arbejdskraft, maa han ogsaa være medbestemmende om, hvad denne Arbejdskraft skal koste, det kan man ikke uden videre overlade til andre Mennesker at afgøre. Arbejderen har sig selv og sin Familie at skulle tjene Føden til, og han maa derfor ogsaa have Indflydelse paa Arbejdsvilkaarene, saaledes at det gøres ham muligt at tjene saa meget, at han og hans Familie kan eksistere. Jeg synes, jeg brugte et meget mildt Udtryk før. Jeg kan godt tænke mig, at de, som tvinges — hvis Forholdene skulde forme sig saaledes —, ikke gaar til Arbejdet med det samme Arbejdsmod som de Arbejdere, der føler sig tilfredse med deres Arbejdsvilkaar. Jeg kunde bruge et andet Udtryk, men det vil jeg ikke. Jeg er meget bange for, at hvis det former sig saaledes, at vi ikke kommer til nogen Forstaaelse, og Lovforslaget bliver gennemført i den foreliggende Skikkelse, saa vil det ikke, som det ærede 4de Medlem for 6te Kreds (Hauch) mente, komme til at gaa af sig selv. Det tror jeg ikke paa, og det er det, der gør mig bedrøvet, thi naar jeg før sagde, at jeg kunde tiltræde Lovforslagets første Paragraffer, var det jo, fordi de, hvad den højtærede Minister ogsaa pegede paa, tilsigter at modvirke Arbejdsløsheden. Det andet Spørgsmaal: at gøre Grundene bedre, tillægger jeg nu ogsaa stor Betydning, thi naar Jorden forbedres, giver den vel ogsaa større Afrøde. Men at Arbejderne skulde medvirke til, at disse Grunde forbedres, ved at overtage dette Arbejde for en Løn, der er ringere, end de er vant til for tilsvarende Arbejde, og ringere, end Lønnen sædvanligvis er paa den paagældende Egn, det kan jeg naturligvis ikke gaa med til. Man kan jo nemlig ikke af den Affattelse, § 4 har, se, at der skal

gives de Lønninger, som er almindelige paa vedkommende Egn, det staar ingen Steder, det er kun en Udtalelse, som den højtærede Minister har brugt. Om Sogneraadene vil rette sig efter f. Eks. den Overenskomst, som jeg nævnte angaaende Merglingsarbejder og Jordarbejder nede ved Maribo, det ved jeg ikke noget om, og det ved den højtærede Minister heller ingenting om.

Saa siges der: Ja, men saa kan man jo gaa til Kommunalbestyrelsen og til Indenrigsministeriets Arbejdsudvalg. Hvis nogle Arbejdere har noget at beklage sig over med Hensyn til Lønnen, skal de altsaa først have deres Sag behandlet i et Sogneraad, og nu ved jeg ikke, hvor længe en saadan Sag kan ligge dér, men jeg kunde dog tænke mig, at der vilde gaa baade Uger og Maaneder; der holdes jo ikke Møde hver Dag i et Sogneraad, og i hvert Fald er det selv Herre over, hvor hurtigt en saadan Sag skal fremmes. Og opnaas der saa ikke Enighed, skal Sagen ind til Indenrigsministeriets Arbejdsudvalg for dér at finde sin endelige og bindende Afgørelse. Men dette vil altsaa sige, at først fastsætter man selv Lønningerne ude omkring i Landet, og hvis Arbejderne saa gør Ophævelser, kan de allernaadigst faa Sagen behandlet i et Sogneraad. Tager Sogneraadet ikke Hensyn til Klagen, kan man indbringe Sagen for Indenrigsministeriets Arbejdsudvalg, og den Afgørelse, her træffes, skal Parterne rette sig efter. Men det er jo tvungen Voldgift, vi saa er inde paa! Arbejderne faar ingen som helst Indflydelse paa deres Løn- og Arbejdsvilkaar, men skal underkaste sig tvungen Voldgift — saaledes ønsker man, at Indenrigsministeriets Arbejdsudvalg skal optræde. Jeg har haft den Ære at sidde i dette Udvalg siden dets Oprettelse i 1917, men hvis man vil gøre det til tvungen Voldgiftsdomstol, skal jeg meddele her, at jeg ikke kan være med dertil, og det kunde være, at mine Kammerater i Udvalget stiller sig paa samme Standpunkt, vi er ikke uden Midler til, antager jeg, at frigøre os for et Hverv som det, man her har ønsket at paalægge os. Jeg kunde ogsaa godt tænke mig, at Arbejderne, dersom man træder deres Interesser alt for nær, vilde gaa videre, end jeg sagde før. Jeg vilde ikke saa gerne have sagt det, fordi Sagen interesserer mig, og jeg gerne vil have dette Arbejde i Gang, men man maa se paa Forholdene, som de er. Det er nok muligt, at Forholdene ude paa Hederne i de allerfjærest beliggende Landsbyer kan være saadanne, som det blev sagt af det ærede Medlem, at Arbejderne gaar i Gang med Arbejdet, men jeg kunde ogsaa tænke